

Renée Verberne

2011 – 2013

Beeldpublicatie

Voorwoord

Er heerst in mij een metafysisch verlangen om elders te zijn; in de werkelijkheid zoals die ons gegeven wordt via zintuiglijke waarneming, huist een diepere kern, een wezen van de dingen, maar deze wordt verdrongen door de snelheid en onachtzaamheid waarmee de tijd aan ons voorbij gaat. Binnen de gegeven tijdsruimte, verlang ik naar die diepere kern ervan; ik ben hier constant naar op zoek, ik probeer deze te vinden in de verloren ruimtes van onze samenleving, onopgemerkte plekken, oerplekken, die aan het zicht van de massa onttrokken zijn, maar die voor mij een mogelijkheid tot verbinding waarborgen. Het voelt alsof ik altijd al verbonden was met die diepere waarheid van de dingen, als zijnde mijn oorsprong, maar alsof ik het contact ergens in het verleden verloren ben. Universeel gezien is mijn verlangen door en door Romantisch: ik ben typisch romantisch in mijn bewustzijn van het feit dat ik hoe dan ook faal in mijn pogingen een verbond aan te gaan met deze oorsprong, maar het toch blijf wagen. Ik blijf falen, omdat er in het verleden een breuk heeft plaatsgevonden tussen mij en de wereld, tussen de mens en zijn oorsprong, als enigszins logisch gevolg van onze ontwikkelingen als mensdier. De breuk met onze oorspronkelijke kern, die in de Romantiek hevig werd gevoeld, is kenmerkend voor mijn verlangen in het heden. Door op mijn manier daden te begaan in de gegeven tijdsruimtezone, probeer ik deze breuk te overwinnen en de wereld weer te voelen. Wanneer ik zoiets doe, verandert de tijdsruimte in iets langzamers, stillers, belangrijkers, waardevollers; ik lijk dichterbij een eenheid en een kern te komen. Ik probeer via mijn acties en daden één te worden met de wereld, met de tijd en met de ruimte, ermee samen te vallen, om zo de metafysische kern van de dingen waar te nemen, bloot te leggen, en tentoon te spreiden via de registraties van mijn camera. Zo stil ik enigszins mijn onophoudelijke verlangen één te zijn met de dingen, al is het slechts tijdelijk. Even staat alles stil en is er rust, valt alles op zijn plaats, krijgt alles zijn ware betekenis.

Autonomie is voor mij een belangrijk begrip. Het staat voor mij voor de capaciteit van een individu om eigen beslissingen te nemen, de vrijheid om daarnaar te handelen en het daadwerkelijk in staat zijn tot het verrichten van daden. Ik geloof in een universele noodzaak van autonomie, en in het belang van de vrijheid die hieruit voortkomt. Belangrijk is de intrinsieke motivatie van degene die bedenkt/handelt. In kunst staat het begrip autonomie ook voor deze vrijheid; zonder autonomie zou een kunstenaar zich niet de vrijheid verschaffen om zich tot buiten de grenzen van de ons bekende wereld te begeven, om

er zelfopgelegde beproevingen te ondergaan, en zo tot zinnenprikkelende, verwonderingwekkende en/of tot andere zienswijzen uitnodigende kunstwerken te komen. Ik geloof dat deze autonomie, die de kunstenaar reeds hanteert, ook buiten de kunstwereld een primaire behoefte is voor ieder individu. Iedereen zou als een kunstenaar autonome daden kunnen verrichten, ja misschien zelfs moeten verrichten: zonder de autonome daad is een mens besloten in een aan hem opgelegde wereld, en slechts door autonoom te handelen, kan hij zich laten gelden en kan hij vormgeven, creëren, het geconstitueerde overschrijden en (zelf)opgelegde grenzen overwinnen. Zonder autonome daden is een mens niet vrij, handelt hij slechts op een wijze die van hem wordt verwacht, en brengt hij niets nieuws, eigens in de wereld. Iedereen is in meer of mindere mate in staat tot autonomie: het vergt slechts moed, om buiten de kaders van de verwachting der omgeving te durven bewegen en op eigen houtje daden te verrichten, die enkel te toetsen zijn aan de eigen ideeënwereld, omdat ze ook enkel in de eigen ideeënwereld bestaan. Pas wanneer deze ideeën tot uitdrukking worden gebracht, manifesteren ze zich als zijnde autonome zaken, waarden, of daden.

Mijn werkwijze stelt mij in staat expedities te ondernemen naar elders, naar de wildernis, naar de oorsprong waar alles één is, en door het betreden van deze plekken, me erin te begeven en me er door middel van acties mee te verbinden, vóelt het ook als één zijn. Mijn innerlijke tweestrijd wordt zo tijdelijk gesust door een overweldigend gevoel van saamhorigheid dat ik dan vind; het voelt alsof de plek mijn komst al lange tijd had voorzien, en rustig wachtte.

*mijn huidige onderzoektocht is gebaseerd op *Verzameling, Installatie, Interventie, Zwerftochten, Meditaties, Ceremonies, Rituelen, Ritmes, Dans, Acties, Filosofie, Poëzie, Literatuur, Natuurwetenschap, Aardrijkskunde, Antropologie* en de *Kosmos* . <http://www.reneeverberne.nl>

2011 – 2013

Selectie

Zonnezoeker, foto uit zevendelige fotoserie, maart 2013

Earthening, videostill uit video (2:15 min), december 2011

Zoals de herten met den kop na het afwerpen der horens, foto (ong. 210 x 140 cm), januari 2013

Tumbler, videostill uit video (2:10 min), januari 2013

And the poet jumped, videostill uit video (4:17 min), oktober 2011

Wildedans, wervelwind, foto uit zevendelige fotoserie, september 2012

Geen titel (Steen), videostill uit video (2:49 min), september – december 2013

Zelfontspanner, 10 seconden, 10 foto's, foto uit negendelige fotoserie, januari 2013

Roots/extensions, foto uit selectie van een fotoserie, mei 2011

Earthening, videostill uit video (2:32 min), december 2011

Zonnezoeker, foto uit zevendelige fotoserie, maart 2013

Ata Sequoia, foto uit elfdelige fotoserie, mei 2012

Vloed, foto (ong. 100 x 80 cm), mei 2012

Geen titel (Steen), videostill uit video (3:58 min), september – december 2013

Ghostnotes, foto uit zesentwintigdelige fotoserie, april 2013

Ik.....Boom, foto (ong. 70 x 200 cm), november 2012

Try, fall, fail, fur, hurt, again, videostill uit video (0:53 min), april 2013

Zelfontspanner, 10 seconden, 10 foto's, foto uit negendelige fotoserie, januari 2013

In the wild, videostill uit video (2:38 min), september 2011

Wildedans, wervelwind, foto uit zesdelige fotoserie, september 2012

Mawkish, videostill uit video (3:18 min), november 2012

the Loafer, geselecteerde foto uit fotoreeks, mei 2013

Diep, foto (ong. 200 x 160 cm), februari 2012

Dageraad/ dagrand, videostill uit video (7:23 min), juni 2013

To water, videostill uit video (1:59 min), september 2012

Wildedans, wervelwind, foto uit zesdelige fotoserie, september 2012

Zonnezoeker, foto uit zevendelige fotoserie, maart 2013

Wildedans, wervelwind, foto uit zesdelige fotoserie, september 2012

Ghostnotes, foto uit zesentwintigdelige fotoserie, april 2013

Try, fall, fail, fur, hurt, again, videostill uit video (0:53 min), april 2013

In the wild, videostill uit video (2:38 min), september 2011

Het lachen is ons vergaan,
verdergegaan, is ons verloren.
Wat betekenisloze vogels drijven voorbij
langs de Vluchtstrook; ze schreeuwen de lelijkste dingen.
'Wie o wie wijkt af van de gewoonte?
Wie heeft het Lef van de vrijheid?
Alles sjokt onbewogen door.

Donkerte is gewoon geworden. Iedereen slaapt in
boze dromen en wordt slechts ternauwernood wakker.
Geruisloos waait de wind het stof en gruis,
averechts in ons gezicht.
Maar wee Degene die opkijkt en staan blijft...

Geen blik waardig is diegene, die rechtsomkeert,
schuinsmarcheert, in tegendeel:
Hij is de boze droom van de Gapers,
de dorpsgek, de laveloze Heer, die alles
komt schoppen en warren.
Tot alles ophoudt te bestaan.

Geen geluiden die geruisloos voorbij waaien,
Geen dromen waaruit we ternauwernood ontsnappen.
Niets. Weg. Leeg.

Het gemis van de vogels doet ons
wenen in de Wind.
De dromen zijn niet meer, wij zijn teruggeworpen op het Land.
Eenzaam en opgeslokt door de pijn van alles dat nu weg is.
Alles zijn we vergeten, van voor af aan staan we weifelend weder op.
Weg zijn de wind, de vogels en de dromen,
en de hoop lacht ons geruisloos toe.